

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/41516 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Groningen, van 7 september 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit, verzonden op 1 augustus 2006, heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 7 september 2007, verzonden op 13 september 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 11 oktober 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. A.L.P. van Os-Ravesloot, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers
Lid van de enkelvoudige kamer

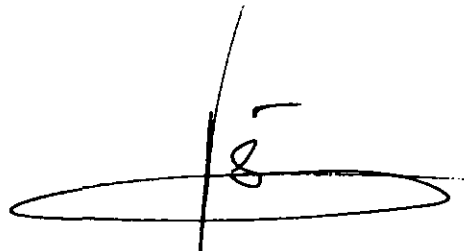
w.g. Van Os-Ravesloot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 14 november 2007

248-565.

Verzonden: 14 november 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

AFSCHRIFT

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Groningen, vreemdelingenkamer

Zaaknummer: Awb 06/41516

Uitspraak in het geschil tussen:

geboren op .
van Sierraleonse nationaliteit,
V-nummer: .
eiser,
gemachtigde: mr. D. de Vries, advocaat te Dokkum,

en

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE

voorheen de Minister van Justitie,
daarvoor de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
vertegenwoordigd door mr. D. Schuldink, ambtenaar ten departemente.

1. Ontstaan en loop van het geding

1.1. Op 27 mei 2001 heeft eiser een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij beschikking van 9 januari 2002 heeft verweerder eiser met ingang van 1 juni 2001 in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000), geldig tot 1 juni 2004.

1.2. Op 13 mei 2004 heeft eiser een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Verweerder heeft bij ongedateerde beschikking, bekendgemaakt bij brief van 1 augustus 2006, afwijzend op deze aanvraag beslist.

1.3. Bij beroepschrift van 25 augustus 2006 heeft eiser tegen de hiervoor genoemde beschikking beroep ingesteld. Bij brief van 22 september 2006 heeft eiser de gronden van beroep ingediend.

1.4. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank toegezonden. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser toegezonden en hem in de gelegenheid gesteld om nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

1.5. Het beroep is behandeld ter openbare zitting van de rechtbank van 25 mei 2007. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Rechtsoverwegingen

Asielrelaas

2.1. Ter ondersteuning van zijn aanvraag heeft eiser, samengevat, het volgende naar voren gebracht. Eiser is afkomstig uit in het Kambia district. Zijn vader was het dorpshoofd. In maart 1999 vielen de rebellen het dorp aan. Eisers vader is daarbij gedood en zijn moeder is – nadat haar handen waren afgehakt – het bos ingevlucht, evenals zijn broer en zijn zus. Eiser is door de rebellen meegenomen. Gedurende zijn verblijf bij de rebellen moest hij spullen dragen, huizen in brand steken en vrouwen halen voor de rebellen. Met behulp van de man die medicijnen naar het rebellenkamp bracht is eiser in mei 2001 ontsnapt en naar Nederland gevlucht.

Standpunten van partijen

2.2. Verweerder heeft de aanvraag afgewezen, om reden dat de grond voor verlening van de verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000 is komen te vervallen. Hiertoe is gesteld dat uit het algemeen ambtsbericht Sierra Leone van 8 juli 2002 blijkt dat de veiligheidssituatie in Sierra Leone in het algemeen is verbeterd. Naar aanleiding hiervan is het categoriale beschermingsbeleid voor asielzoekers van Sierraleonese nationaliteit in september 2002 beëindigd.

Evenmin bestaat aanleiding op basis van een van de andere gronden van artikel 29 Vw 2000 een verblijfsvergunning te verlenen. Eiser heeft geen identiteits- of reisdocumenten kunnen overleggen om zijn identiteit en reisverhaal te onderbouwen en is niet in staat gebleken zijn gestelde vliegreis met verklaringen aannemelijk te maken. Nu eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van deze documenten niet aan hem is toe te rekenen, is de oprechtheid van eiser op voorhand aangetast en wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Eisers beroep op het gelijkheidsbeginsel kan niet slagen omdat de uitspraak van 30 oktober 2002 waarnaar hij heeft verwezen ziet op een zaak die op essentiële punten verschilt van de zaak van eiser.

Daarnaast heeft eiser bevreemdend wettende, tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen afgelegd over het bezitten van een identiteitskaart van zijn ouder(s), over zijn broer, over het jaar waarin de rebellen het dorp hebben aangevallen en over hetgeen er met zijn moeder gebeurde tijdens deze aanval. Eiser heeft – ook tijdens het aanvullende gehoor op 16 maart 2006 – geen overtuigende verklaring voor deze tegenstrijdigheden kunnen geven. Voorts zijn eisers verklaringen over zijn ontsnapping ongeloofwaardig te achten. Nu eiser op essentiële punten in zijn relaas vage, inconsistente en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, wordt er geen geloof gehecht aan eisers verklaringen aangaande de gebeurtenissen op de dag waarop hij werd opgepakt en meegenomen door de rebellen, zijn gestelde verblijf bij de rebellen en zijn ontsnapping aan de rebellen.

Noch ten tijde van de verleende vergunning noch in de huidige situatie komt eiser daarom in aanmerking voor de door hem gevraagde verblijfsvergunning. De weigering hem deze verblijfsvergunning te verlenen levert geen strijd op met artikel 3 Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

2.3. Eiser heeft zich op het standpunt gesteld dat ook wanneer er sprake is van verwijtbaar documentloos zijn, beoordeeld moet worden of er sprake is van een toelatingsgrond. De vreemdeling hoeft niet aan te tonen dat het ontbreken van documenten niet toerekenbaar is, hij moet dit aannemelijk maken. Gelet op het algemene ambtsbericht van april 2005 is het mogelijk dat personen ongecontroleerd uitreizen via het vliegveld Lungi. Over de vliegreis kan eiser niets verklaren, hij weet dit simpelweg niet meer. De documenten die zijn gebruikt voor de reis heeft eiser nimmer in handen gehad. Andere documenten heeft eiser niet in zijn bezit gehad. Eiser heeft in de zienswijze onder verwijzing naar een uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Alkmaar, van 30 oktober 2002 gesteld dat, nu in de onderhavige zaak niet wordt getwijfeld aan eisers identiteit en nationaliteit, het ontbreken van reisdocumenten niet noodzakelijk is voor de beoordeling van zijn asielrelaas. Over de aanval op zijn dorp heeft eiser verklaard dat de rebellen vanaf 1991 in zijn dorp aanwezig waren, doch dat zij in 1999 het dorp hebben aangevallen en eiser hiervan de consequenties heeft ondervonden. Eiser stelt dat dit niet goed begrepen is, hetgeen hij tijdens het aanvullende gehoor heeft uitgelegd. Eiser stelt zich op het standpunt dat zijn relaas niet ongeloofwaardig is en inhoudelijk beoordeeld dient te worden, zowel in het kader van vluchtelingenschap als in het kader van artikel 3 EVRM.

Toetsingskader

2.4. Ingevolge artikel 34 Vw 2000 (oud) kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de vreemdeling die direct voorafgaande aan de aanvraag, gedurende drie achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder c, slechts worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28, afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 voordoet.

2.5. Ingevolge artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd bedoeld in artikel 28 worden ingetrokken dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur worden afgewezen indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, is komen te vervallen.

2.6. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b, c en d, Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden verleend aan de vreemdeling

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen; of
- c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
- d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van verweerder van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.

Zaaknummer: Awb 06/41516

blad 4

2.7. Op grond van artikel 1 (A) van het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (het Vluchtelingenverdrag) worden vreemdelingen die afkomstig zijn uit een land waarin zij gegronde redenen hebben te vrezen voor vervolging wegens hun godsdienstige of politieke overtuiging of hun nationaliteit dan wel wegens het behoren tot een bepaald ras of een bepaalde sociale groep, als vluchteling beschouwd.

2.8. Op grond van artikel 83, eerste lid, Vw 2000 dient de rechtbank bij de beoordeling van het beroep rekening te houden met feiten en omstandigheden die na het nemen van het bestreden besluit zijn opgekomen, tenzij de goede procesorde zich daartegen verzet of de afdoening van de zaak daardoor ontoelaatbaar wordt vertraagd. Met feiten en omstandigheden, bedoeld in het eerste lid, wordt ingevolge het tweede lid alleen rekening gehouden indien deze relevant kunnen zijn voor het besluit omtrent de verblijfsvergunning, bedoeld in de artikelen 28 en 33, of omtrent de ambtshalve verlening van een vergunning als bedoeld in artikel 14.

2.9. Bij onder meer de uitspraken van 28 maart 2002 (AB 2002/132) en van 20 februari 2004 (JV 2004/172) heeft de ABRS geoordeeld dat een besluit, waarbij een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000 is verleend, niet in rechte onaanastbaar wordt, voor zover daarin ligt besloten dat geen verblijfsvergunning wordt verleend op één van de gronden a tot en met c van het eerste lid van artikel 29 Vw 2000. In haar uitspraak van 28 maart 2002 heeft de ABRS uitdrukkelijk gewezen op de door de Staatssecretaris van Justitie gedane toezeggingen dat – in weerwil van het feit dat de verlening van een verblijfsvergunning dient te worden gebaseerd op een beoordeling van de toepasbaarheid van de gronden, vermeld in artikel 29 Vw 2000, in de daar aangegeven volgorde – die beoordeling opnieuw en ten volle zal plaatsvinden indien het mocht komen tot een voornemen tot intrekking van de verleende vergunning en dat hij zich alsdan in een eventueel daarop volgende procedure niet op het standpunt zal stellen dat die herbeoordeling niet kan worden aangevochten.

2.10. Gelet op artikel 34 in verbinding met artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, en artikel 83 Vw 2000 en in aanmerking genomen genoemde uitspraken van de ABRS en verweerders bestendige toetsingspraktijk, is verweerder in beginsel gehouden de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen

- i) indien er op het moment waarop de verblijfsvergunning werd verleend, een andere grond voor verlening als bedoeld in artikel 29 Vw 2000 aanwezig was of, indien dit niet het geval is;
- ii) indien er op het moment van het verstrijken van de geldigheidsduur van de verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd dan wel - gelet op artikel 83 Vw 2000 - op enig relevant moment nadien, een grond voor verlening van een verblijfsvergunning asiel als bedoeld in artikel 29 Vw 2000 aanwezig is.

Beoordeling van het beroep

2.11. De rechtbank stelt vast dat eiser de weigering hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, Vw 2000, juncto artikel 3.4, eerste lid, aanhef en onder x van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000), niet heeft bestreden.

2.12. Niet in geschil is dat op het moment waarop de geldigheidsduur van de aan eiser verleende verblijfsvergunning asiel was verstrekt, de grond voor verlening van de verblijfsvergunning, te weten artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000 was komen te vervallen als bedoeld in artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000.

2.13. In geschil is of eiser ten tijde van de vergunningverlening in aanmerking kwam voor verlening van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b dan wel c, Vw 2000. Voorts is in geschil of eiser daarvoor op dit moment in aanmerking komt.

Beoordeling ex tunc

2.14. Met betrekking tot de vraag of verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat ten tijde van de beschikking van 9 januari 2002 geen aanleiding voor vergunningverlening op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b dan wel c, Vw 2000 bestond overweegt de rechtbank als volgt.

2.15. Niet is gebleken dat de politieke en mensenrechtensituatie in Sierra Leone zodanig is dat uitsluitend in verband daarmee aan een vreemdeling uit dat land een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 moet worden verleend. Daarom zal aannemelijk moeten zijn dat ten tijde van de vergunningverlening op 9 januari 2002 met betrekking tot eiser persoonlijk feiten en omstandigheden bestonden op grond waarvan kan worden geoordeeld dat op dat moment een dergelijke verblijfsvergunning had moeten worden verleend.

2.16. De rechtbank stelt vast dat verweerder in het voornemen zijn standpunt ten aanzien van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000 uitsluitend heeft gebaseerd op het ontbreken van reisdocumenten en de omstandigheid dat eiser geen gedetailleerd, coherent en verifieerbaar reisverhaal naar voren heeft gebracht. Het enkel noemen van "identiteitsdocumenten" in het desbetreffende gedeelte op bladzijde 2 van het voornemen, zonder te motiveren op grond waarvan het eiser is toe te rekenen dat dergelijke documenten ontbreken is onvoldoende om (het ontbreken van) identiteitsdocumenten mede aan het standpunt inzake artikel 31, tweede lid, aanhef en sub f, Vw 2000 ten grondslag te kunnen leggen. Nu in het voornemen geen motivering als hiervoor vermeld ten aanzien van identiteitsdocumenten is opgenomen, heeft verweerder dat niet alsnog in de bestreden beschikking kunnen doen.

2.17. Ingevolge onderdeel C4/3.6.3 Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) is het toerekenbaar ontbreken van documenten ten aanzien van één van de elementen identiteit, nationaliteit, reisroute of asielrelaas, reeds voldoende voor de algemene conclusie dat sprake is van "het toerekenbaar ontbreken van documenten".

2.18. Niet in geding is dat eiser niet in staat is gebleken om gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen over de door hem afgelegde reisroute te geven. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000 in redelijkheid kunnen tegenwerpen, reeds op grond van het feit dat eiser geen reisdocumenten heeft overgelegd en daarenboven geen consistent, gedetailleerd reisverhaal heeft afgelegd om het ontbreken van reisdocumenten te kunnen compenseren.

2.19. Voor wat betreft eisers stelling dat het ontbreken van reisdocumenten niet noodzakelijk is voor de beoordeling van zijn asielrelaas, overweegt de rechtbank dat in paragraaf C 4/3.6 Vc 2000 is opgenomen dat het gaat om documenten dan wel gegevens die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van de asielaanvraag. Volgens vaste jurisprudentie van de ABRS is het aan verweerder om te bepalen welke documenten noodzakelijk zijn voor die beoordeling. Voorts verwijst de rechtbank naar hetgeen is opgenomen in paragraaf C 4/3.6.3 Vc 2000 onder "Reisroute", alwaar uitgebreid is beschreven welke aandachtspunten gelden in het geval een vreemdeling geen reisdocumenten heeft overgelegd.

2.20. Volgens vaste jurisprudentie van de ABRS mogen, indien zich een omstandigheid als neergelegd in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder (meer) f, Vw 2000 voordoet, welke omstandigheid afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van de asielzoeker, in het relaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Van het relaas moet in dat geval positieve overtuigingskracht uitgaan om het geloofwaardig te achten.

2.21. Verweerder heeft het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig geacht en heeft daartoe overwogen dat eiser op essentiële punten in zijn relaas vage, inconsistente en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op dat standpunt kunnen stellen. Zo heeft eiser tijdens het eerste gehoor op de vraag of zijn ouders een identiteitskaart hadden, verklaard dat hij dat niet wist en dat hij nooit een dergelijke kaart had gezien. Daarentegen heeft eiser tijdens het nader gehoor op de vraag welke documenten hij in het land van herkomst had, verklaard dat hij geen documenten had en dat alleen zijn vader een identiteitskaart had. Nadat deze tegenstrijdigheid eiser was voorgehouden, heeft eiser verklaard dat hem tijdens het eerste gehoor alleen is gevraagd naar zijn eigen documenten en niet naar die van zijn vader. Deze verklaring van eiser wordt niet gestaafd door het rapport van eerste gehoor. Eisers standpunt dat hij de vraag tijdens het eerste gehoor niet goed heeft begrepen en dat hij er van uitging dat het om zijn eigen identiteitskaart ging, is onvoldoende om tot het oordeel te komen dat verweerder voormelde verklaringen in redelijkheid niet tegenstrijdig heeft kunnen achten.

Verder is van belang dat eiser het standpunt van verweerder inzake de tegenstrijdige verklaringen over zijn broer niet heeft bestreden.

Eiser heeft voorts verklaard dat de rebellen zijn dorp in 1999 hebben aangevallen, terwijl hij later heeft verklaard dat die aanval in 1991 heeft plaatsgevonden. Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid heeft eiser verklaard dat de rebellen sinds 1991 in het dorp aanwezig waren en dat zij in 1999 de dorpingen hebben aangevallen. Eisers argument dat een en ander niet goed begrepen is en dat hij dat tijdens een aanvullend gehoor heeft uitgelegd, is onvoldoende om tot het oordeel te kunnen komen dat verweerder voormelde tegenstrijdige verklaring in redelijkheid niet aan eiser heeft kunnen tegenwerpen, nog daargelaten dat uit het rapport van gehoor van 16 maart 2006 geenszins een afdoende verklaring voor de tegenstrijdige verklaringen blijkt.

Uit het rapport van eerste gehoor blijkt dat eiser bij de opgave van personalia van familieleden heeft verklaard dat zijn moeder in maart 1999 is opgepakt door de rebellen, dat haar hand is afgehakt en dat ze is meegenomen. In het rapport van nader gehoor staat in het door eiser naar voren gebrachte asielrelaas dat zijn moeder is aangehouden, dat haar handen zijn afgehakt en dat hij vervolgens door de rebellen is meegenomen. Tijdens de nadere vraagstelling naar aanleiding van het asielrelaas heeft eiser verklaard dat de rebellen zijn moeder hebben achtergelaten en even later dat zijn moeder de bush inrende. In de correcties en aanvullingen van 24 december 2001 heeft eiser wederom aangegeven dat zijn moeder de bush inrende. Tijdens het gehoor van 16 maart 2006 heeft eiser verklaard dat hij tijdens het

eerste gehoor niet heeft gezegd dat zijn moeder is meegenomen. Naar aanleiding van het rapport van eerste gehoor zijn zijden eiser echter geen correcties en aanvullingen ingebracht. Uit het voorgaande volgt dat verweerder in redelijkheid het standpunt heeft kunnen innemen dat eiser tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd aangaande hetgeen met zijn moeder gebeurd zou zijn.

Verweerder heeft de door eiser gestelde ontsnapping eveneens in redelijkheid ongeloofwaardig kunnen achten op de daartoe in de bestreden beschikking – waar het voornemen deel van uitmaakt – gegeven motivering. Hetgeen eiser tijdens het gehoor van 16 maart 2006 heeft verklaard, doet daar niet aan af.

2.22. Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat eiser ten tijde van de beschikking van 9 januari 2002 niet in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b dan wel c, Vw 2000.

Beoordeling ex nunc

2.23. Voorts dient beoordeeld te worden of verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat eiser ook op dit moment niet voor een verblijfsvergunning op deze gronden in aanmerking komt.

2.24. Niet is gebleken van omstandigheden, anders dan in het door eiser naar voren gebrachte asielrelaas, op grond waarvan eiser meent thans aanspraak te kunnen maken op een verblijfsvergunning asiel. Voorts geldt dat verweerders standpunt voor wat betreft de huidige situatie niet anders is bestreden door eiser dan de – ongemotiveerde – stelling dat hij bij terugkeer een aanzienlijke kans loopt te worden gearresteerd en gemarteld. Dit standpunt is echter gerelateerd aan eisers asielrelaas, ten aanzien waarvan de rechtbank reeds heeft geoordeeld dat verweerder in redelijkheid tot het standpunt heeft kunnen komen dat genoemd relaas ongeloofwaardig is.

2.25. Gelet op het vorenoverwogene heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat eiser ook thans niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b dan wel c, Vw 2000.

2.26. Gelet op het voorgaande heeft verweerder de aanvraag terecht afgewezen. Het beroep is dan ook ongegrond.

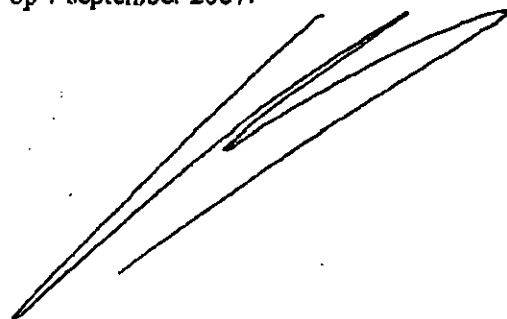
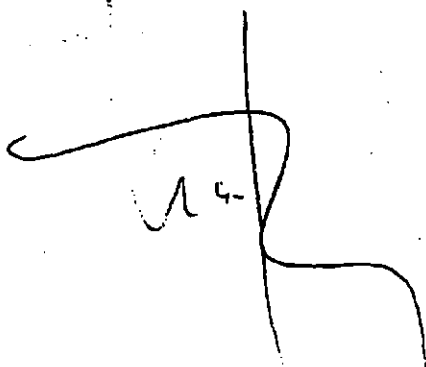
2.27. Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

3. **Beslissing**

De rechtbank:

- verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. D.M. Schuiling en in het openbaar uitgesproken in
tegenwoordigheid van H.M. Eleveld als griffier op 7 september 2007.

VOOR AFSCHRIJF CONFORM DE GRIFFIER
VAN DE RECHTBANK
TE 'S-GRAVENHAGE

Tegen de uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: 13 SEP 2007

Lexx

Attorneys at law / Advocaten & procureurs
Leeuwarden

Fax: 070 - 365 13 80
Aan de Voorzitter van de Afdeling
Rechtspraak Raad van State
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

RAAD VAN STATE	
6260	INGEKOMEN
B	11 OKT 2007
ZAAKNR.	
AAN:	V
BEHANDELD: DD:	PAR:

Westersingel 28
8913 CL Leeuwarden
Tel: (+31) 058-2998181
Fax: (+31) 058-2991300

Advocaten:

mr. drs. M. R. van der Pol
tel. mobiel: (+31) 06-50637223
e-mail: vdppol@lexxadvocaten.nl

mr. D. de Vries
tel. mobiel: (+31) 06-50682303
e-mail: devries@lexxadvocaten.nl

mr. G. J. van Kammen
tel. mobiel: (+31) 06-51748770
e-mail: vankammen@lexxadvocaten.nl

Hoger Beroepschrift

Betreffende: geboren op 2.
Dossier : 05978
Uw kenmerk :
Onderwerp : De staatssecretaris van Justitie /
Nationaliteit : Sieraleoonse
Leeuwarden : donderdag 11 oktober 2007

Geeft eerbiedig te kennen:

geboren op Sieraleoonse, thans verblijvende te te
dezer zake domicilie kiezende te Leeuwarden, aan de Westersingel 28 (8913 CL), ten kantore
van advocaat en procureur mr. D. de Vries,
Advocaat mr. D. de Vries die hierbij verklaart door appellant bepaaldelijk te zijn
gevolmachtigd om dit hoger beroepschrift in te dienen.

Op 27 mei 2001 heeft appellant een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning
asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij beschikking van 9 januari 2002 heeft verweerder
appellant met ingang van 1 juni 2001 in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel
voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid aanhef en onder d, Vw 2000, geldig tot 1
juni 2004.

Op 13 mei 2004 heeft appellant een aanvraag ingediend om verlening van een
verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Verweerder heeft bij ongedateerde
beschikking, bekend gemaakt bij brief van 1 augustus 2006, afwijzend op deze aanvraag
beslist.

Bij beroepschrift van 25 augustus 2006 heeft appellant tegen de hiervoor genoemde
beschikking beroep ingesteld. Bij brief van 22 september 2006 heeft appellant de gronden van
beroep ingediend. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het beroep is ter zitting van 25 mei 2007 behandeld. Appellant is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door mr. D. de Vries, advocaat te Leeuwarden. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

Bij uitspraak van 7 september 2007 verzonden 13 september 2007 heeft de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Groningen, het beroep ongegrond verklaard. Appellant kan zich met deze uitspraak niet verenigen gezien de navolgende omstandigheden.

Grief 1:

Deze grief richt zich tegen de overweging van de rechtbank:

"gelet op het voorgaande heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat eiser ten tijde van de beschikking van 9 januari 2002 niet in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b dan wel c, Vw 2000."

Motivering grief 1:

Aan appellant is het ontbreken van documenten tegengeworpen. Het ontbreken van documenten vormt op zichzelf echter geen grond voor niet-inwilligen op grond van artikel 31, tweede lid, onder f Vw 2000. Artikel 31, tweede lid, onder f Vw 2000 kan uitsluitend worden toegepast na een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag. Dit betekent dat het toerekenbaar ontbreken van documenten altijd in de context van het totale feitencomplex moet worden beschouwd. Daarbij tast het toerekenbaar ontbreken van documenten de geloofwaardigheid van het asielrelaas aan. Betrokkene stelt dat het ontbreken van de documenten haar niet kan worden aangerekend. Betrokkene stelt dan ook dat het ontbreken van deze documenten geen afbreuk doet aan de oprechtheid of dat er afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Er moet worden getoetst of het ontbreken van de documenten de asielzoeker kan worden aangerekend. In het kader van deze beoordeling moeten de volgende vragen beantwoord worden: zijn de verklaringen omtrent het betreffende element en het ontbreken van documenten consistent en geloofwaardig? Komen deze verklaringen overeen met hetgeen overigens bekend is? Deze beide vragen worden in dit geval met ja beantwoord.

Bovendien wordt er in dit kader op gewezen dat de UNHCR in haar uitgebreide reactie op het wetsontwerp voor de Wet Ongedocumenteerden heeft aangegeven dat het daarin opgenomen criterium in strijd is met het Vluchtelingenverdrag en het Handbook. In een specifiek commentaar bij het wetsvoorstel heeft de UNHCR er op gewezen dat de wet een veel te zware bewijslast op een asielzoeker legt om aannemelijk te maken waarom hij of zij zonder documenten naar Nederland is gereisd c.q. het asielverzoek heeft ingediend, zie UNHCR's Comments of the Dutch bill on undocumented asylumseekers van 15 oktober 1998, gepubliceerd in NAV 1999, pagina 105 e.v.

Het negeren van het zeer kritische advies van de UNHCR was bovendien in strijd met artikel 35-1 van het vluchtelingenverdrag waarin is bepaald dat de Verdrag Staten zich verbinden om met het bureau van de UNHCR samen te werken en in het bijzonder de taak van de UNHCR om toe te zien op de toepassing van de bepaling van het Verdrag te vergemakkelijken. Gelet op het commentaar van de UNHCR moet gesteld worden dat de Wet Ongedocumenteerden in strijd is met het Verdrag.

Of het overleggen van documenten in het algemeen noodzakelijk is voor de beoordeling van een aanvraag om toelating, is uiterst twijfelachtig. In de bestreden beschikking wordt niet meegedeeld waarop genoemde noodzakelijkheid is gebaseerd en derhalve bedoelde twijfel niet weggenomen. Evenmin is de conclusie dat om deze reden sprake is van een onaannemelijk asielrelaas te rechtvaardigen.

Appellant wordt het ontbreken van reisdocumenten tegengeworpen. Tevens zou hij onvoldoende concrete verklaringen kunnen afleggen omtrent zijn reis. Appellant wil er hierbij op wijzen dat hij geen andere keus heeft gehad dan zich door middel van een mensensmokkelaar naar een veilig gebied te laten brengen. Dat de methoden van de mensensmokkelaar met zich meebrengen dat de exacte reisroute, niet zodanig kan worden bewezen, zegt niets over de gegrondheid van het asielverzoek van appellant en het waarheidsgehalte van zijn verklaringen.

Appellant is als minderjarige en onder begeleiding naar Nederland gereisd. Het is gebruikelijk dat minderjarigen onder begeleiding reizen. Dit is ook de reden dat appellant geen documenten heeft hoeven laten zien. De reisagent heeft dit allemaal kunnen regelen. Appellant weet weinig over de reis te verklaren omdat de reisagent hem hierover niet informeerde. Ook dit is begrijpelijk nu we weten dat de reisagent er alles aan zal doen om zijn eigen identiteit geheim te houden. Immer er staan zware straffen op mensensmokkel. Tevens wil de reisagent zijn reisroute niet prijsgeven omdat hij deze waarschijnlijk nog een keer zal gebruiken. Een andere reden hiervoor is dat het mogelijk is om via de reisroute de reisagent te traceren.

Tevens verwijst appellant hierbij naar Ind-werkinstructie nr. 78 waarin onder andere het volgende is opgenomen: *"De elementen in het verhaal die verifieerbaar zijn moeten kloppen, en zoals gesteld – het geheel moet een betrouwbare en geloofwaardige indruk maken. Er kan over kleine onjuistheden of tegenstrijdigheden (bijvoorbeeld vergissingen in een plaats of datum) worden heengestapt; evidente onjuistheden of het gebruik van valse of vervalste documenten (tenzij verklaarbaar en niet verwijtbaar) leiden in alle gevallen wel tot een afwijzing."*

Appellant wordt tevens tegengeworpen dat hij tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd omtrent de documenten. Appellant heeft voor elke tegenstrijdigheid een verklaring gegeven. Hierbij wenst appellant te wijzen op hetgeen Spijkerboer en Vermeulen in hun boek *Vluchtelingenrecht* naar voren brengen: *"asielzoekers wantrouwen tolken regelmatig, omdat zij vrezen dat deze banden onderhouden met autoriteiten van het land van herkomst, of met bepaalde politieke groeperingen. De indruk dat de tolk niet alleen vertaalt, maar ook nog andere dingen doet wordt soms versterkt doordat de tolk een deel van het gesprek (standaardvragen, doorvragen) zelfstandig voert. Dit gebeurt vaak bij ervaren tolken, die weten wat de contactambtenaar van de asielzoeker verwacht. Het werkt dan tijdsbesparend als de tolk meteen nadere vragen stelt terwijl juist bij de asielzoeker wantrouwen kan wekken. (...)"*

Ook kunnen cultuurverschillen leiden tot communicatiestoornissen. Woorden kunnen een ander betekenis hebben dan vermoed, de ervaring van tijd kan afwijken van de in het westen gebruikelijke, terwijl bijvoorbeeld sommige Afrikanen de neiging hebben om hun vluchtrelaas te vertellen als een goed verhaal, waardoor hun vluchtrelaas in de categorie 'sterke verhalen' geplaatst wordt.

Tenslotte is ook de verslaglegging een probleem. Het verslag van het nader gehoor is verre

van een verbatim verslag van woorden van de contactambtenaar en asielzoeker. De vragen van de contactambtenaar worden niet gedetailleerd vermeld; ook de antwoorden van de asielzoeker worden in het algemeen samengevat. (...)

In het bovenstaande is er nog aan voorbijgegaan dat de contactambtenaar, de tolk en de asielzoeker met het verkeerde been uit bed zijn gestapt, fouten kunnen maken en vergissingen kunnen begaan. Het is dan begrijpelijk dat velen stellen dat het rapport van gehoor in de regel zelf op hoofdpunten aanvulling en correctie behoeft."

De rechtbank had derhalve niet kunnen concluderen dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat het asielrelaas van appellant ongeloofwaardig is.

Conclusie:

Appellant concludeert tot gegrond verklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en gegrond verklaring van het door appellant tegen het besluit ingestelde beroep.

D. de Vries

